

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. G. H.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-117988-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-117988-4/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky se sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-117988-4/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 26. 7. 2024, č. j. OAM-28042-13/ZM-2024 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty s tím, že zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně podotkl, že přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Po příjezdu začal studovat, což činí dosud. V budoucnosti plánuje usilovat o vydání povolení k trvalému pobytu. Zmínil, že v případě pobytu za účelem studia by bylo pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nutné setrvat na území deset let. Naproti tomu v případě pobytu za základě zaměstnanecké karty postačuje pět let. Poznamenal také, že studium nehodlá ukončit ani v případě vydání zaměstnanecké karty. Pobyt je však pro něj a jeho rodinu finančně velmi náročný, pročež se rozhodl podat žádost o zaměstnaneckou kartu, která nijak jeho další studium neomezuje. V průběhu správního řízení ovšem nebyl dotazován na motivaci pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty a nebyl proveden ani jeho výslech a výslech zaměstnavatele. Správní orgány tedy nedostatečně zjistily skutkový stav věci a své závěry založily toliko na domněnkách.
3. Dále žalobce namítl, že v případě pobytu za účelem studia zákon nestanoví dobu, kterou by cizinec na území musel strávit před podáním žádosti o změnu účelu pobytu. Postup správních orgánů označil za rozšíření negativních podmínek nad rámec zákona. Současně označil jejich závěr za nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, jaká doba by již byla akceptována jako dostatečná. Správní orgány totiž nevyložily, jaká doba studia by byla adekvátní, či zda žádný státní příslušník Vietnamu nemůže nikdy změnit účel pobytu ze studia na zaměstnání. Taktéž žalobce poznamenal, že účel nelze vykládat takovým způsobem, že teprve po jeho dokončení je naplněn. Podstatné je, zda je plněn v době před podáním žádosti. Účel svého pobytu přitom plní od počátku a nadále ve studiu pokračuje.
4. Posléze žalobce zmínil, že program klíčový a vědecký personál a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení vlády č. 220/2019 Sb.**“) jsou určeny pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví, nikoliv pro žádosti o změnu účelu pobytu podávané na území České republiky, kterou podal on. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. ani uvedený program se tak na něj nemohou vztahovat.
5. Žalobce taktéž považoval za nesprávný výklad pojmu zájem České republiky učiněný správními orgány. Vláda České republiky sice podle něj stanovila jednotlivým zastupitelským úřadům maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které jsou za dané období oprávněny přijmout. Okruh adresátů však není vymezen státní

příslušností. Přístup správních orgánů, že Vláda České republiky vyjádřila vůli nepřijímat státní příslušníky Vietnamu na nekvalifikovanou práci, označil za hrubě diskriminační, neboť diskriminuje žadatele na základě státní příslušnosti.

6. Rovněž žalobce namítl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu zájem České republiky. Napadené rozhodnutí totiž neobsahuje žádné úvahy k tomu, co je zájem České republiky. Správní orgány tak nevykládají tento neurčitý právní pojem, ale pouze odkazují na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Z toho přitom nelze dovodit, zda byl skutkový stav podřazen pod neurčitý právní pojem správně. Dále byla podle žalobce porušena i rovnost před zákonem a zásada rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Správní orgán prvního stupně totiž po celou dobu platnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb. běžně vydával zaměstnanecké karty občanům Vietnamské socialistické republiky, kteří pobývali na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Změna zavedené praxe správního orgánu přitom musí být odůvodněna v rozhodnutí, což správní orgán prvního stupně neučinil.
7. Následně žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, který se podle něj týkal podobné věci, a obsáhle z něj citoval. V tomto ohledu odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37. Závěrem navrhl soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že většina námitek uplatněných v žalobě již byla vznesena v průběhu odvolacího řízení. Poukázala na úpravu obsaženou v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a důvodovou zprávu k němu. Vláda dala podle ní jasně najevo, že má zájem, aby z Vietnamu přicházeli za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Následně uvedla, že žalobci bylo na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Nic mu nebránilo tento účel plnit. Podotkla, že jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce spočívající v podání žádosti o změnu účelu pobytu krátce po příjezdu na území. Pobyt žalobce se stal nežádoucím až po projevení úmyslu neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. Nelze přitom podle ní připustit, aby se využití pobytu za účelem studia stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.
9. Dále žalovaná uvedla, že v řízení o dlouhodobém pobytu nelze kalkulovat s vidinou získání trvalého pobytu a kvůli tomu bez zohlednění podmínek stanovených zákonem dlouhodobý pobyt udělit. Cizinec, který vstoupí na území České republiky za účelem studia, se má věnovat primárně tomuto studiu, nikoli zaměstnání, které může být toliko činností vedlejší. Následně žalovaná ohledně otázky financí zmínila, že žalobce předložil doklad o dispozici s dostatečnými finančními prostředky. Jinak by mu pobyt za účelem

studia povolen nebyl. K námitce, že žalobce nebyl dotazován na svou motivaci, poznamenala, že správní orgán prvního stupně se dostatečně zabýval pobytovou historií žalobce a zkoumal zamýšlený účel pobytu na území. Zjištěné skutečnosti posuzoval ve vzájemných souvislostech a ve vztahu k právním předpisům regulujícím migraci.

10. V daném případě byly podle žalované splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí také bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo řádně odůvodněno. Závěrem žalovaná uvedla, že zásadně nesouhlasí se závěry uvedenými v žalobcem citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu. Poukázala na to, že v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Azs 93/2024 navrhla, aby čtvrtý senát postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Stejně navrhla i v řízeních vedených Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024. Měla za to, že by soud měl vyčkat s rozhodnutím ve věci na ukončení těchto řízení. Poukázala také na závěry Krajského soudu v Brně vyjádřené v rozsudku ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28. Závěrem již pouze zopakovala, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, který přistoupil k zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce reagoval na vyjádření žalované svým podáním ze dne 1. 1. 2025. V něm uvedl, že dlouhodobý pobyt za účelem studia a dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání mohou být cizinci uděleny současně. Ani ukončení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a pokračování v pobytu na základě zaměstnanecké karty další studium nevylučuje. Zopakoval, že správní orgány nezjišťovaly, jak hodlá se studiem naložit, a nepodloženě dovozují, že hodlá studium ukončit, což není pravda. Dále podotkl, že uvedením možnosti podat žádost o povolení k trvalému pobytu pouze osvětloval svou motivaci k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Také žalovaná vycházela z nařízení vlády, které se na jeho situaci vůbec nevztahuje. K tomu odkázal na svou argumentaci v žalobě. Žalovaná podle něj užívá principu kolektivní viny a současně se dopouští nepřipustných spekulací.
12. Rovněž podle žalobce označil za absurdní odůvodnění, že ve Vietnamu by žádost podat nemohl. K tomu dodal, že byl oprávněn podat žádost o změnu účelu pobytu na území, což učinil. Posléze poznamenal, že vyjádření žalované ohledně bezpečnostního rizika je velmi vágní a není zřejmé, jaké bezpečnostní riziko on sám představuje. Stejně tak není zřejmé, co je myšleno pojmem nekontrolovaný příliv nekvalifikované pracovní síly. On sám žádost prostřednictvím velvyslanectví nepodal, protože se na něj obecná vyjádření o bezpečnostním riziku a nekontrolovaném přílivu nevztahují. Rozhodnutí o žádosti podle něj musí být odůvodněno konkrétně, dle situace žadatele. Posléze žalobce znovu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37. Návrh na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu podle něj nemá vliv na nyní projednávanou věc, když rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou jednoznačná a jednotná. K odkazu žalované na rozsudek Krajského soudu v Brně pak odkázal na další rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44. Vyjádřil názor, že není důvod, aby se soud odchýlil od právního názoru Nejvyššího správního soudu.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu řízení.
14. Žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně dne 7. 5. 2024 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici pomocný kuchař v rozsahu 40 hodin týdně s místem výkonu práce v obci X a minimálním požadovaným stupněm vzdělání základní + praktická škola. K žádosti doložil i pracovní smlouvu a též doklad o zajištění ubytování v X. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá mimo jiné i realizace pobytu na území za účelem studia od 11. 5. 2023 do 10. 5. 2024.
15. Rovněž byla ve správním spisu založena e-mailová komunikace mezi úřední osobou a zaměstnankyní Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem z 22. 5. 2024 až 24. 5. 2024. V odpovědi správnímu orgánu prvního stupně zaměstnankyně Univerzity Jana Evangelisty Purkyně uvedla, že žalobce je od 16. 5. 2023 do 31. 8. 2024 účastníkem přípravných kurzů českého jazyka pro cizince, řádně se účastní výuky a plní si veškeré povinnosti vyplývající ze vzdělávání. Správní orgán prvního stupně následně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se vyjádřil podáním ze dne 6. 6. 2024. Uvedl, že nařízením vlády č. 220/2019 Sb. jsou stanoveny maximální počty žádostí o zaměstnanecké karty, které lze ročně podat na vybraných zastupitelských úřadech. Stejně je tomu i v případě programu klíčový a vědecký personál. On však podal žádost na území České republiky správnímu orgánu prvního stupně a uvedené nařízení ani program se tak na něj nevztahují. Všechny podmínky pro vydání zaměstnanecké karty považoval za splněné.
16. Posléze správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného kurzu jazyka českého, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost o vydání zaměstnanecké karty tedy žalobce podal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Vláda však dala jasně najevo zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že pokud nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, není v zájmu České republiky vydat žalobci pobytové oprávnění, o které by jako občan Vietnamské socialistické republiky nemohl požádat u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. Jinak řečeno není v zájmu České republiky pobyt žalobce na území za účelem zaměstnání, pokud se rozhodl původní účel svého pobytu nenaplnit. Dodal, že pokud žalobce žádá o vydání zaměstnanecké karty před naplněním účelu studia, pak se jedná o obcházení nařízení vlády č. 220/2019 Sb.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém nejprve namítal, že změnu účelu pobytu ze studia na zaměstnání zákon nepodmiňuje plynutím doby. Není tedy podstatné, jak dlouho po příjezdu podal svou žádost. Závěry správního orgánu prvního stupně označil za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jaká doba pobytu by již byla akceptována jako dostatečná. Také uvedl, že plní své studijní povinnosti a není zřejmé, jak jinak by měl být účel pobytu naplněn. Ve studiu může pokračovat i s udělenou zaměstnaneckou kartou. Závěry, že tak činit nebude, nemají oporu ve spisovém materiálu. Podotkl, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se vztahuje pouze na žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví, nikoliv na žádosti podávané na území České republiky správnímu orgánu prvního stupně. Toto nařízení se tak na

něj nevztahuje. Za nesprávný označil i výklad pojmu zájem České republiky. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž nevymezuje okruh svých adresátů na základě státní příslušnosti. Přístup správního orgánu prvního stupně označil za hrubě diskriminační. Namítl i nepřezkoumatelnost pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu zájem České republiky. Prvostupňové rozhodnutí podle něj neobsahuje žádné úvahy k tomu, co je zájem České republiky, když správní orgán prvního stupně toliko odkazuje na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Zmínil i porušení rovnosti před zákonem a zásady rozhodování skutkově podobných věcí stejně. V minulosti byly vydávány zaměstnanecké karty cizincům v jeho pozici. Správní orgán prvního stupně neuvedl, co je důvodem změny jeho závěrů. Odkázal také na řízení vedené správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. OAM-15799/ZM-2024.

18. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, že žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici vyžadující pouze nízkou kvalifikaci, na kterou by mu zaměstnanecká karta na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji vydána být nemohla. Poukázala na omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji s tím, že není v zájmu České republiky, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované práce. Žalobce vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Tento účel však nenaplnil a po roce od příjezdu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici. Jeho další pobyt na území tak není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Podotkla, že argumentace nařízením vlády č. 220/2019 Sb. je relevantní. Zdůraznila, že nebylo zkoumáno, zda žalobce plnil své povinnosti studenta, ale byla hodnocena jeho pobytová historie a předmět žádosti v kontextu s právními předpisy. Není podle ní možné připustit, aby se pobyt za účelem studia stal efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci. Za nedůvodný označila poukaz žalobce na žádosti podávané občany Vietnamské socialistické republiky v jiných zemích. Jedná se totiž o specifickou skupinu cizinců. Ohledně namítané diskriminace poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu, podle nichž odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou a Evropskou unií. Vyjádřila se i k namítanému porušení zásady rozhodování skutkově obdobných případů shodně s tím, že je možné se od určité správní praxe odchýlit. V tomto ohledu citovala rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce výslovně s takovým postupem souhlasil a žalovaná k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila s takovým projednáním věci nesouhlas. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při

přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.

20. Podle ustanovení § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí *povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.*
21. Podle ustanovení § 42g odst. 5 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců se *žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*
22. Podle ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *platí pro zaměstnaneckou kartu obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
23. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *platí, že dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
24. Podle ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
25. V souvislosti s přezkumem napadeného rozhodnutí na základě podané žaloby považuje soud v první řadě za vhodné zrekapitulovat, že v posuzované věci je přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pozici. Tu žalobce (státní příslušník Vietnamské socialistické republiky) podal v průběhu svého pobytu na území České republiky za účelem studia. Důvodem zamítnutí žádosti bylo, že jeho pobyt není v zájmu České republiky ve smyslu § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V zájmu České republiky podle žalované není, aby na území České republiky přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. V tomto ohledu správní orgány odkázaly na skutečnost, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neumožňuje vydat zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pozici cizincům, kteří o ni požádali na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Žalobce v podané žalobě poukazoval na nepřezkoumatelnost některých závěrů správních orgánů a také nedostatečné zjištění skutkového stavu. Dále zejména namítal, že nebyl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti podle uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. podle něj není možné dovozovat nezájem České republiky na jeho pobytu na území. Toto nařízení se totiž vztahuje pouze na žádosti podávané na zastupitelském úřadu České republiky, nikoliv na žádosti podávané na území správnímu orgánu prvního stupně, což je i jeho případ.

26. K tomu soud nejprve podotýká, že námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou neshledal. Rozhodnutí je totiž nepřezkoumatelné, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nicméně není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). Správní orgány také nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a všemi jejími aspekty, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
27. Žalovaná i správní orgán prvního stupně konkrétní důvody svých rozhodnutí uvedly. Z napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jak ke svým závěrům dospěly a jaké skutečnosti považovaly za klíčové pro posouzení případu. Přezkoumatelným způsobem vysvětlily, proč měly za to, že pobyt cizince není v zájmu České republiky. Přezkoumatelnou úvahou vyložily i aplikovaný pojem zájem České republiky, zmínily právě to, že zájem České republiky dovozují z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Vláda České republiky dala podle nich tímto nařízením najevo, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované práce. Tím spíše tento zájem trvá i v případě cizince, který pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a tento účel nenaplnil. Takové odůvodnění uvedeného pojmu a jeho aplikace na posuzovanou věc považuje soud z hlediska přezkoumatelnosti za dostačující. I žalobce přitom v podané žalobě na argumentaci správních orgánů reaguje a konkrétně a věcně s ní polemizuje. Napadené rozhodnutí je tudíž odůvodněno dostatečným způsobem.
28. K další žalobní argumentaci pak soud uvádí, že ohledně skutkově obdobných případů týkajících se žádostí občanů Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty podaných na území České republiky v průběhu pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Na některá taková rozhodnutí poukazovali i účastníci řízení.
29. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné výkladem pojmu *zájem České republiky* užitého právě v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že „*zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevový navenek. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění*

v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.“

30. Dále pak Nejvyšší správní soud dovodil, že „konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí.“ (Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud i v řadě dalších rozhodnutí, kupř. rozsudcích ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024-48, či usneseníh ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.) Současné z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závěr o tom, zda je či není pobyt žadatele na území v zájmu České republiky, je nutné založit na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik. Nelze použít toliko systémové informace, které nejsou dostatečně individualizované (viz bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a tam citovaná judikatura).
31. Soud při svém rozhodování nepominul vyjádření žalované, ve kterém odkazovala na řízení u Nejvyššího správního soudu vedené pod sp. zn. 4 Azs 93/2024, sp. zn. 6 Azs 157/2024, sp. zn. 8 Azs 84/2024 a sp. zn. 10 Azs 172/2024, v nichž vyjádřila nesouhlas s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu a navrhla věc předložit rozšířenému senátu. Nicméně Nejvyšší správní soud ve všech uvedených případech rozhodl tak, že citované závěry potvrdil. Soud tedy nevidí důvod se od těchto ustálených závěrů odchýlit, protože z nich vycházel i v posuzované věci. Ostatně v usnesení ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-29, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „otázka, ohledně níž stěžovatelka usiluje o revidování názorů vyslovených zdejším soudem ve shora citovaných rozsudcích, je judikována Nejvyšším správním soudem jednotně, přičemž touto judikaturou byla sjednocena předtím nejednotná rozhodovací praxe krajských soudů. Jak bylo výše vysvětleno, čtvrtý senát nevidí závažný důvod pro revizi tohoto názoru cestou postoupení věci do rozšířeného senátu, přičemž za tento důvod nelze považovat ani nesouhlas jednoho z účastníků s judikaturou, byť by se jednalo o správní orgán.“ Pokud pak jde o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, ten byl zrušen výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádal i s argumentací Krajského soudu v Brně.

32. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, nikoliv na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Učinil tak v souladu s ustanovením § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu se přitom podává, že na takové žádosti se nevztahují stanovené kvóty (ty se vztahují jen na žádosti podané na zastupitelském úřadu). Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. bez dalšího nevyplývá nezáměr České republiky o přijímání státních příslušníků Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Nesprávný je tedy výklad, podle kterého nařízení vlády č. 220/2019 Sb. samo o sobě omezuje možnost vydat zaměstnaneckou kartu občanům Vietnamu pobývajícím na území České republiky s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený právě kvótami. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců totiž opravňuje vládu stanovit kvóty toliko pro žádosti podávané na zastupitelských úřadech. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. tedy nijak neomezuje státní příslušníky Vietnamu, kteří na území České republiky již pobývají, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu (viz body 30 a 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024-48). Dopady této úpravy nelze rozšiřovat i mimo vybrané zastupitelské úřady. Je tak vyloučeno promítnutí daného zájmu do posuzování žádostí podaných přímo v České republice (viz body 19 a 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
33. Lze proto uzavřít, že pobyt žalobce na území České republiky na základě zaměstnanecké karty nelze bez dalšího považovat za rozporný se zájmy České republiky pouze v souvislosti se stanovenými kvótami pro podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Správní orgány tak nepostupovaly správně, když s tímto odůvodněním žádost žalobce zamítly podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Závěr o tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky, by musely dostatečně individualizovat, což neučinily. Závěry žalované jsou tedy v rozporu se zákonem.
34. K uvedenému je na místě ještě dodat, že samozřejmě nelze aprobovat postup spočívající v obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Odkazem na možné obcházení zákona však nelze rozšiřovat oprávnění podle § 181b zákona o pobytu cizinců (viz např. bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, či bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48). V rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení.“ (Srov. též bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024-48). Snaha obejít kvóty tedy musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, nikoliv podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, na kterém správní orgány rozhodnutí založily (viz např. bod 21 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29).
35. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami.

Neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů a postupů žalované (zejména ohledně zjišťování skutkového stavu a změně správní praxe), když tyto dílčí závěry samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát. Pouze pro úplnost pak dodává, že v řízení o vydání určitého pobytového oprávnění žalobce nemůže úspěšně argumentovat, že pro něj bude výhodnější změnit účel pobytu na výdělečný, neboť díky tomu splní jednu z podmínek pro povolení trvalého pobytu na území dříve. Rozhodné totiž je, zda žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky pro vydání příslušného povolení k pobytu, a tedy zda neexistují předpoklady pro zamítnutí podané žádosti.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Z výše uvedených důvodů tak soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. Věc zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. Nezrušil však prvostupňové rozhodnutí, neboť neshledal pro takový výjimečný postup důvod (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
37. V dalším řízení bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí splnění zákonných podmínek pro udělení zaměstnanecké karty, přičemž nebude moci zamítnout žádost žalobce pouze pro rozpor se zájmem České republiky vyjádřeným toliko stanovenými kvótami podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Případný závěr o absenci zájmu České republiky na pobytu žalobce na území by bylo nutné náležitě individualizovat. Eventuálně bude na místě zabývat se na podkladě konkrétních okolností tím, zda jsou dány důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty [§ 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců].
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
39. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále se jedná o náklady na odměnu jeho zástupkyně za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud vycházel z tarifní hodnoty podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024, neboť podle přechodného ustanovení čl. II. vyhlášky č. 258/2024 Sb. platí, že za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení na odměnu a hotové výdaje jeho zástupce za úkon právní služby spočívající v podání repliky ze dne 1. 1. 2025, jelikož se nejednalo o úkon provedený účelně. Podání repliky totiž soud žalobci neuložil a žalobce v ní v zásadě pouze odmítl názor žalované uvedený ve vyjádření k žalobě a zopakoval část své žalobní argumentace. Pro věc tedy nepřineslo podání repliky nic nového. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 31. července 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce